

ไม่ให้เชื่อ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรมวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๖๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “เป็นแม่ชีปฏิบัติอยู่ที่บ้านได้หรือไม่คะ”

บวชเป็นแม่ชีได้ ๓ พรรษา แต่มีสุขภาพไม่แข็งแรงป่วยกระเสาะกระแสะและไม่มีแรง
อยากกลับไปปฏิบัติที่บ้านได้หรือไม่คะ เนื่องจากอยู่วัดอาจจะเป็นภาระแก่คนอื่นมากเกินไป
และอาจจะช่วยงานได้ไม่เต็มที่ จึงอยากกลับไปปฏิบัติที่บ้าน ถือศีลภาวนาอยู่ที่บ้านน่าจะดีกว่า

จึงกราบขอความเมตตาจากท่านอาจารย์ได้โปรดให้ความกระจ่างด้วยว่า แม่ชีสามารถ
ไปปฏิบัติอยู่ที่บ้านและเข้าพรรษาที่บ้านได้หรือไม่คะ มีข้อกำหนดหรือระเบียบปฏิบัติไว้ไหมคะ
ว่าเมื่อบวชเป็นแม่ชีแล้วจะต้องอยู่ที่วัดเท่านั้นหรือจะต้องมีพรรษาไม่น้อยกว่า ๕ พรรษาจึงจะ
ไปอยู่ที่บ้านได้ ดังนี้เป็นต้น กราบขอบพระคุณ

ตอบ : ใจเรื่องแม่ชีๆ ดุสิ ชีพราหมณ์ๆ ชีพราหมณ์เราก็บวชชีแบบไม่โกนหัว ถ้าบวชชี
แบบไม่โกนหัวเราก็อยู่บ้านได้ แต่ถ้าบวชเป็นชีๆ เป็นแม่ชีอยู่ที่วัดนะ ที่วัดเขาจะแบบว่ามี
ใบรับรอง มีใบสุทธิ มีใบรับรอง แล้วเราต้องอยู่วัด เพราะอะไร

เพราะการบวชเป็นแม่ชี บวชเป็นพระ มันเป็นคนคลุสณารณะ ถ้าบุคคลสาธณะนะ
ในประเทศไทยมีบางจังหวัด แม่ชีบิณฑบาตได้ บางจังหวัดเขาไม่ให้แม่ชีบิณฑบาต

เพราะว่าเป็นพระเป็นบุคคลสาธณะนะ มีสิทธิการบิณฑบาต แต่คนอื่นเขาไม่มีการ
บิณฑบาตไง แล้วเวลาเป็นแม่ชีๆ เวลาแม่ชีนะ มีคนที่แม่ชี เราเกิดมาตั้งแต่เป็นเด็กๆ แถ่นี่
มันมีพวกหมู่บ้านของชาวมอญแถววัดคงคา วัดต่างๆ เป็นหมู่บ้านของชาวมอญ เขาเคร่งครัด
นะ เขาบวชชีกันแล้วเขาอยู่บ้าน เป็นแม่ชีแก่ๆ นะมาอยู่บ้าน อยู่บ้านช่วยเลี้ยงลูกเลี้ยงหลาน มี
แม่ชีมาอยู่บ้านนะมี

เราจะบอกว่า มันเป็นประเพณีวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น ถ้าท้องถิ่นไหนเขาเข้าใจเรื่องศาสนาแล้วเป็นคนในพื้นที่บ้านเดียวกัน มันรู้จักหน้าค่าตากัน มันไม่ใช่คนทุกจริตมาจากไหน เขาทำได้ เขาทำได้ไง

แต่จะบอกว่าบวชเป็นแม่ชีแล้วไปอยู่ที่บ้านได้หรือไม่

ถ้าไปอยู่บ้านได้หรือไม่ บวชเป็นแม่ชีนะ มีแม่ชีมากมายเลยเป็นผู้ที่มีฐานะเป็นผู้มีอันจะกิน บางทีเขาก็บวชชีแล้วเขาก็อยู่บ้าน เขาบวชชีแล้วอยู่บ้าน พอบวชชีมันมีศีลไง ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗

ถ้ามีศีล แล้วเป็นฆราวาสเขาก็ถือศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ อะไรก็ได้ ถ้าเราถือเอาในหัวใจไง เพราะศีลนี้เป็นบาทเป็นฐาน ถ้ามีศีลเป็นบาทเป็นฐาน การภาวนามันก็จะเรียบง่ายขึ้น มันจะดีขึ้น เพราะเราหวังผลการภาวนาไง แล้วถ้าเศรษฐกิจเราดี เศรษฐกิจเราพอเป็นได้ เราอยู่ในบ้าน เราไม่ไปกีดขวางหูขวางตาใคร เราทำได้ อยู่ได้ อยู่สบายด้วย

แต่บางคนเราเป็นแม่ชีแล้วฐานะทางครอบครัวไม่ดีอย่างนี้ แล้วถ้าเกิดจะไปค้าขาย จะไปอะไร เป็นแม่ชีสภาพของบุคคลสาธารณะแล้วไปทำธุรกิจ มันเอาเปรียบสังคมไง

แต่ถ้าเป็นแม่ชีอยู่บ้านได้ไหม

ได้ ได้

แต่บุคคลสาธารณะหมายความว่าคนอื่นเขาสามารถวินิจฉัยกันได้ เห็นไหม แม้แต่ไม่ใช่บุคคลสาธารณะ เราเป็นบุคคลธรรมดา เขายังมีโลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ตินินินทาเต็มไปหมดเลย แต่ถ้าเป็นบุคคลสาธารณะด้วยนะตายเลย

ฉะนั้น ถ้าบอกว่าแม่ชีแล้วร่างกายสุขภาพไม่แข็งแรง อยากจะกลับไปปฏิบัติที่บ้านได้หรือไม่

เราว่าได้

แต่ได้แล้ว คำว่า “ได้” เราก็ปฏิบัติธรรมใช่ไหม เราบอกว่าเราบวชชีแล้ว เราสุขภาพไม่แข็งแรง กลัวจะเป็นภาระคนอื่น อยากจะกลับไปอยู่ที่บ้าน

ที่บ้านจะเป็นภาระใครล่ะ ใครจะดูแลเราล่ะ เราไปอยู่ที่บ้าน ร่างกายสุขภาพไม่แข็งแรง เราก็ต้องรักษา ต้องไปหาหมอ ต้องมีค่าหยูกค่ายา แล้วทางบ้านเขาเห็นด้วยกับเราหรือไม่ล่ะ

ถ้าทางบ้านถ้าการกตัญญูทเวที่ขอบพอกันเขาช่วยเหลือเจือจานได้ พี่น้องเราคนคนหนึ่งเราทิ้งไม่ได้หรอก แล้วถ้าเรายังดีด้วย มีคนเฝ้าบ้านให้คนหนึ่ง มาเป็นแม่ชีอยู่ที่บ้านนี้สบายใจเลย จะไปทำธุระที่ไหนก็ได้ บ้านนี้เพราะมีแม่ชีเฝ้าให้

เราจะบอกว่า ถ้าเป็นสัมมาทิฐิแล้วถ้าพูดกันเข้าใจกันได้ นี่ได้ ดิงาม แต่ถ้าเราเป็นภาระ อยู่ที่วัดมันก็เป็นภาระ อยู่ที่วัดนะ บวชที่ไหนก็แล้วแต่ ก็พรรษาที่แล้วแต่ เจ้าอาวาสหรือว่าในหมู่ชีหมู่พระเขาต้องดูแลกัน คำว่า “ดูแลกัน” ให้สงฆ์ปกครองสงฆ์ แม่ชีก็ปกครองแม่ชี ถ้าเราเจ็บไข้ได้ป่วย เจ็บไข้ได้ป่วย แค่นี้เฉยๆ คอยดูแลเฝ้าของให้ก็พอแล้ว ถ้าเป็นที่ดิงามนะ

แต่คนเรามันอยู่กันลึนกับพื้นใจ อยู่ด้วยกันใกล้ชิดขึ้นมาแล้วมันกระทบกระทั่งกัน มันมีเป็นเรื่องธรรมดา ถ้ามีเป็นเรื่องธรรมดานะ ถ้าใจเป็นธรรมๆ นะ เรามองไปที่ศีล มองไปที่สมาธิ ปัญญา เราต้องการศีล สมาธิ ปัญญา ใจแค่ว่ามันขวางขวางตามันก็นิดหน่อย เดี่ยวพอเดินจงกรมสัก ๕ ชั่วโมงมันอยู่ได้ไหม วันหนึ่งมันก็เดินไม่ได้หรอก เดี่ยวมันก็ไปแล้ว แล้วมันเรื่องเล็กน้อย ถ้าใจเป็นธรรมนะ

แต่ถ้าใจไม่เป็นธรรมสิไม่ได้ วางยาเขาเลย กลั่นแกล้งเขาเลย แล้วอย่างนี้ เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติเขาไปแสวงหาที่ เราก็สงสารนะ เราก็อยู่ในเหตุการณ์นี้มาเยอะมาก สุดท้ายแล้วนะ มันก็เป็นจริตนิสัยของคน แล้วสุดท้ายแล้วก็ลงที่ว่าการกรรมของสัตว์ด้วย

ที่แรกก็ตั้งใจจะทำ แต่พอไปๆ แล้วมันภาวนาไม่ได้ มันกดดันตัวเอง เดี่ยวมันก็หันรีหันขวาง มันก็กระทบกระทั่งกัน ลึนกับพื้นๆ

นี่พูดถึงแม่ชีนะ แล้วบอกว่า ถ้าเป็นแม่ชีแล้วต้องอยู่วัดเท่านั้นหรือไม่ แล้วถ้าจะไปอยู่บ้านต้อง ๕ พรรษาขึ้นหรือเปล่า

ถ้าเป็นพระไม่ได้ทั้งสิ้น เมื่อก่อนพระต้องอยู่วัดทั้งหมด แล้วตอนนี้พระเขาไปอยู่คอนโดกัน ไปอะไรกัน ตอนนี้รัชกาลที่ ๑๐ ท่านจะมาปรับปรุงใหม่ ท่านจับหมดเลย ถ้าจะอยู่บ้านก็สึกไปซะ ถ้าจะบวชพระก็ต้องอยู่วัด ไม่อยู่วัดก็อยู่สำนักสงฆ์

นี้อยู่ในคอนโดย่างนี้ ใ้อโฮ!

เพราะบวชเป็นภิกษุ อารามิก ไม่มีบ้านไม่มีเรือน เวลาภิกษุที่บวชใหม่ พระด้วย ไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ พระต้องดูแลกันเองนะ เจ็บไข้ก็ต้องดูแลกันเองนะ บวชเป็นพระแล้ว พ่อแม่คือ อุปัชฌาย์อาจารย์ พ่อแม่ที่แท้จริงนั้นเป็นพ่อแม่ทางโลก

ถ้าพ่อแม่ทางโลก เห็นไหม พระจับต้องผู้หญิงไม่ได้ เว้นไว้แต่แม่ แม่เจ็บไข้ได้ป่วย พระ อุปัชฌาย์ได้เลย แต่ต้องมีลูกคนเดียวนะ ถ้ามีหลายคน พี่น้องดูแลได้ก็ให้พี่น้องดูแลกันไป ถ้า ไม่ได้ พระสามารถอุ้มแม่ เช็ดขี้เช็ดเยี่ยวแม่ได้เลย แต่โดนคนอื่นไม่ได้ นี่เวลาพระพุทธรูปเจ้าท่าน อนุญาตขนาดนั้นนะ

เพราะอะไร เพราะที่หลวงตาท่านพูดไป พระก็มาจากคน พระก็มีพ่อแม่ พระต้อง รับผิดชอบสังคม ท่านถึงออกมาโครงการช่วยชาติฯ ไง นี่พูดถึงว่าถ้ามันจำเป็น

แต่ถ้ามันมีพี่มีน้องมีใครดูแลอยู่ มันไม่จำเป็น เราก็ไม่ควรทำ ไม่ควรทำเพราะอะไร ไม่ ควรทำเพราะว่าประชาชน บริษัท ๔ เขาอยู่ เพราะอะไร

เพราะเราต้องการนักรบ ต้องการพระเป็นผู้นำ แล้วพระเป็นผู้นำ พระที่ไว้ใจได้หรือไว้ใจ ไม่ได้ ถ้าพระไว้ใจไม่ได้ใครจะเชื่อ ความเชื่อถือนี้สำคัญ เพราะความเชื่อถือมันจะไปคลอน แคลนศาสนาเลยละ พอเวลาเขาจะติศาสนา เขาติพระก่อน

นี่ไง เวลาลัทธิศาสนาอื่นเขาจะทำลายพระพุทธศาสนา ต้องทำลายพระโมคคัลลานะ ก่อน พระโมคคัลลานะเป็นอัครสาวกเบื้องซ้าย ไปสวรรค์ไปนรกมา มารายงานพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้ารับประกันหมด มันทำให้ความเชื่อถือศาสนานี้มั่นคงมาก พวกพราหมณ์พวกอะไร เขาจะฆ่า เขาถึงจ้างคนมาฆ่าพระโมคคัลลานะ แล้วพระโมคคัลลานะก็เคยสร้างเวรสร้างกรรม เศษกรรมที่เคยทำร้ายแม่ไว้นั้นนะมันให้ผลพอดี นี่กรรมให้ผลพอดี

แต่นี้พูดถึงว่าในเรื่องของศาสนานะ ถ้ามเรื่องแม่ชี มาตอบเรื่องพระ

เปรียบเทียบ เปรียบเทียบ

ฉะนั้น เราบอกว่าได้ แต่คำว่า “ได้ของเราแล้ว” คำพูดของเรามันไม่มีสถานะรับรองทางกฎหมายหรอก ถ้าบอกว่าได้ เราบอกว่าได้แล้วไป พอไปแล้วพอว่าได้ ทีนี้อิสระเสรีเลย แต่งตัวเป็นชีจะไปทำงานอะไรก็ได้ จะไปทำธุรกิจก็ได้ มันน่าเกลียด

ถ้าเราเป็นแม่ชีแล้วเรามีศีล ๘ เราก็อยู่บ้านอยู่เรือนไซ้ไหม ช่วยเฝ้าบ้านช่วยดูแล ถ้าบ้านเราถ้ามีที่ที่มีทางมีสวนมีไร่ อยู่ในสวนในไร่ยิ่งยอดเยี่ยมเลยถ้าเป็นไปได้

แต่คนเรานะ มันก็อายุชั้ย พอถ้าเป็นแม่ชีหรือไปอยู่ที่บ้านแล้ว ถ้าประพฤติปฏิบัติตัวที่ดีงามก็จะมีลูกศิษย์แล้ว ลูกศิษย์ก็จะมาขออยู่ด้วย มันก็เลยจะเป็นสำนักชีขึ้นมาเลย มันก็เป็นอย่างนั้นไปไง

คนคนหนึ่งเราต้องนำพาชีวิตเราไปให้ถึงที่สุด แล้วพอทำดีแล้วกลิ่นของความดีมันก็กระจายไป ทำความชั่วมันก็ทำให้คนอื่นติฉินนินทาไปทั้งสิ้น อยู่ที่พฤติกรรม อยู่ที่การกระทำของเราดีหรือชั่ว แล้วถ้ามันดีนะ มันก็สร้างสมที่ดีงามไปทั้งสิ้นไง

นี่พูดถึงว่า ปรีกษามา อยากให้หลวงพ่ช่วยชี้แนะด้วยว่าต้องอยู่วัดหรือไม่

ถ้าบวชที่วัด ไปอยู่ที่วัด ถ้าเป็นวัดนะ เพราะเป็นแม่ชีไซ้ไหม เป็นแม่ชีมันต้องมีหนังสือรับรองฯ เวลาแม่ชีเขาว่าจะไปเมืองนอกเมืองนอกกัน มันก็จะบุในหนังสือนั้นได้ เพราะกฎหมายมันรองรับ แต่ถ้าเป็นภิกษุณีเขาไม่มี เขาไม่ยอมรับ เขาใช้ว่านาง เขาไม่ยอม เขาดีนรณจะเป็นจะตายนั้นนะ นั่นมันสถานะทางกฎหมายของประเทศนั้นยอมรับด้วย

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าพูดถึงว่า เราบวชแล้ว เราบวชเราเรียนเราอยากจะทำประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันมีปัญหาเรื่องสุขภาพ แล้วถ้าเศรษฐกิจที่บ้านเราพอเป็นไปได้อได้ แต่ถ้าเศรษฐกิจมันไม่ดี เศรษฐกิจมันไม่ได้ มันเป็นเรื่องทางบ้านนะ มันเป็นเรื่องคนอื่นเขาต้องมาดูแลเราไง ถ้าเป็นภาระ เราอยู่วัดทำไมอยู่ไม่ได้

นี่ไง อยู่มา ๓ ปี เขาบอกอยู่วัด ๓ ปีแล้ว แล้วมันแบบว่าสุขภาพไม่แข็งแรง จะเป็นภาระเขา

เราก็ทำประโยชน์ให้เขาเหมือนกันนะ หนึ่ง เราเป็นภรรยา เขาต้องดูแลเรา แต่เราก็ทำประโยชน์กับองค์กรเหมือนกัน เราก็ทำประโยชน์เหมือนกัน บุคคลสาธารณะเหมือนกัน ถ้าคิดได้ทำได้ เราก็เผชิญอยู่กับปัจจุบัน เผชิญอยู่กับความจริง

แต่ถ้าเป็นอนาคตจะไปอยู่บ้านอยู่เรือน เวลาไป ใหม่ ๆ ก็ได้ ห้าววันสิบวันเขาก็ดูแลดี แหละ สองเดือนสามเดือนไป ห้าเดือน ปีหนึ่ง มีปัญหาแล้ว แต่ถ้าเรามีฐานะมีอะไรนะ จบ

เพราะว่ามีฐานะเราอยู่ที่ไหนก็ได้ แล้วเราบวชชีเพื่อศีล แล้วเวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ เพื่อประโยชน์กับหัวใจของเรา การประพฤติปฏิบัติ อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน เราประพฤติปฏิบัติเพื่อจะละกิเลสของเรา เราปฏิบัติเพื่อความสุខใจของเรา เราปฏิบัติเพื่อความรู้อย่างในใจของเรา ไม่ใช่ปฏิบัติเพื่อคนอื่นทั้งสิ้นเลย แล้วความดีความชั่วต่างหากเขาถึงเชื่อเรา

ไม่ต้องปฏิบัติเพื่อใคร ปฏิบัติ ไชย! ไม่มี

ปฏิบัติเพื่อทุกข์ๆ นี่ ปฏิบัติเพื่อทุกข์ยากในใจนี้ ชำระที่นี้จบมันก็คือจบ แล้วความดี ความงาม กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมมันหอมทวนลมไป กลิ่นของบาปของกรรมไม่มีใครเอา เขาเบื่อหน่าย กลิ่นของศีลของธรรมมันจะเป็นประโยชน์

นี่พูดถึงว่าการปฏิบัติได้หรือไม่ได้

ได้ แต่เรื่องสถานะ เรื่องกฎหมายเรื่องอะไรนั้นอีกเรื่องหนึ่งนะ แล้วมันเป็นพื้นที่ บางจังหวัดนะ แม้ชื่อก็บินทบาตได้ บางจังหวัดเขาไม่ยอม บางจังหวัด พื้นที่เขาไม่เคยทำ ผู้นำผู้อาวุโสดั้งเดิมเขาทำไว้นะ แล้วเรามาเดินรอยตามนี้ง่าย แต่ถ้าไปบุกเบิกเองมันก็ลำบากนิดหนึ่ง

แต่ไปอยู่บ้านได้ไหม

ได้ ได้ อันนี้แล้วแต่ว่ามันมีความเหมาะสมอย่างไรนะ จบ

ถาม : เรื่อง “สรีระพระกัสสปะ”

ตอบ : นี่คำถามเนาะ แต่คำถามมันเป็นเรื่องตำนาน ฉะนั้น เรื่องตำนานพระกัสสปะ พระกัสสปะตั้งแต่อดีตชาติ ชาติที่ว่าเป็นช้างที่ไปกอดต้นเสาเพื่อให้เจ้านายรอดพ้นจากการโดน

ประหาร ด้วยบาปอันนั้นเวลาพระกัสสปะนิพพานไปแล้ว พอนิพพานไปแล้ว ในพระไตรปิฎก จะมีหรือไม่มี ในสิ่งที่ว่าในบาลีมันมี จะอ้างกันเลยว่ามันชัดๆ อย่างนี้ มันเป็นตำนาน มันมีในพระไตรปิฎก ในพระไตรปิฎกเรื่องนี้มี

เวลามาเกิดเป็นพระกัสสปะ พอเกิดเป็นพระกัสสปะแล้วถึงที่สุดแล้วเป็นพระอรหันต์ ฉะนั้น ส่วนใหญ่แล้วพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปลา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปนิพพาน นิพพานนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปส่ง ใจ แล้วก็ให้แสดงธรรมกับน้องของเธอก่อน แล้วสุดท้ายแล้วก็ไปนิพพาน แล้วก็ให้พระพุทธรูปไปเผา

นี่ก็เหมือนกัน พระกัสสปะยังไม่ได้เผา ถ้ายังไม่ได้เผาเพราะอะไร เพราะรอถึงเวลา รอหมายความว่ากรรมใด กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมการกระทำ ใครที่มีเวรมีกรรมต่อกันแล้วมันจะสืบทอดต่อกัน สืบทอดจนถึงที่สุด แล้วนี่พระกัสสปะเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว มันควรจะจบแล้ว มันจบไปแล้วไง เวลามันจบไปแล้วมันก็จบไปแล้ว แต่ผลเวรผลกรรม

นี่เขาจะไปเจอกับพระศรีอริยเมตไตรย พระศรีอริยเมตไตรยถึงเวลามาตรัสรู้เป็นพระศรีอริยเมตไตรยแล้วจะมาเอาศพของพระกัสสปะไปทำบนฝ่ามือเลย

นี่พระกัสสปะ นี่เป็นเรื่องจริงในพระไตรปิฎกแล้วก็ก็เป็นตำนาน คำว่า “เป็นตำนาน” ตำนานๆ ใจ ตำนานๆ พอตำนานๆ แล้วทีนี้มันก็ไปเกี่ยวข้องใจ

ไฉนผู้ถามเขาถามถึงสิทธิ์ของพระกัสสปะว่าอยู่ในถ้า แล้วเขาบอกเขาไปเจอไปเห็นอะไร เขาคิดว่ามันจะเป็นไง ถ้าคิดว่ามันจะเป็น มันเป็นตำนาน พอเป็นตำนานแล้วเราก็ก็นำตำนานมาผูกกับชีวิตเรา ชีวิตเราก็ก็นายเป็นชีวิตที่เป็นบุคคลสำคัญในตำนาน

เรื่องนี้มันเป็นเรื่อง มันมีความจริงอยู่ เราก็อ้าง เราเชื่อเรื่องความจริงอย่างนี้ ครูบาอาจารย์เราก็อ้าง เพราะมันเป็นเวรเป็นกรรมของแต่ละบุคคล แล้วถ้าเป็นเวรเป็นกรรมของแต่ละบุคคล ดูสิ กว่า ๕,๐๐๐ ปี หมดศาสนาพุทธไปแล้วพระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถึงเวลาแล้วจะมาเผาศพพระกัสสปะ

มันเป็นเรื่องตำนานๆ ตำนานๆ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเราละ

นี่บอกเขาไปเจอถ้า จะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้

มันเป็นเรื่องตำนาน เอามาแล้ว พระมีมากมายจะเอาเรื่องเป็นตำนาน แล้วเป็นอย่างนั้น คนนี้อดีตชาติจะเป็นอย่างนั้น

ถ้าอย่างนั้นจะมีฐานะ อดีตชาติเราเคยเป็นญาติกัน ถ้าเป็นคนทุกข์เข็ญใจมานะ โอ้ย! ไม่รู้จัก อดีตชาติก็ไม่ใช่ ถ้าอดีตชาติมันจะไปเกี่ยวกับคนที่มีฐานะทั้งนั้นนะ

ถ้ามันจะเป็นอดีตชาตินะ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชัดเจนมาก ที่เรานั่งร่วมกันอยู่ เราไม่เคยเกิดร่วมเป็นพี่เป็นน้องเป็นญาติกันไม่ชาติใดชาติหนึ่งไม่มี คนที่เกิดมาเป็นมนุษย์ด้วยกันนี่ เพราะอะไร

เพราะการเกิดนี้มันซับซ้อน ซับซ้อนยาวไกลมาก พอซับซ้อนยาวไกลมาก เราจะมาเกิดเป็นพี่เป็นน้องเป็นญาติเป็นอะไร คนที่เกิดมาในโลกนี้ ที่ไม่เคยเป็นพี่เป็นน้องเป็นญาติกันเลย ไม่มี

นี่ธรรมชาติของพระพุทธรูปนะ มันเคยเป็นญาติเป็นพี่เป็นน้องกัน มันใกล้ชิดบ้างห่างบ้าง แล้วก็ทำดีก็เอากันมาบ้าง แล้วก็มีปัญหากันมาบ้าง แล้วมันก็ไฟต์กันมาอยู่อย่างนี้ นี่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย

เวลาผลของวิภวัญญะ การเวียนว่ายตายเกิดในวิภวัญญะ แล้วมีความทุกข์ความยากดิ้นรน เสียใจร้องไห้ ถ้าแต่ละภพแต่ละชาติของบุคคลคนหนึ่งเก็บไว้ น้ำตานะ ในทะเลไม่เท่าด้วยแหละ แล้วพูดถึงเวลาเรานั่งอยู่ที่นี่เรานั่งทับบนกระดูกของตัวเองเลยละ เพราะการฝังแล้วฝังเล่าๆ มันก็แปรสภาพกลับไปเป็นธาตุเดิมคือธาตุดิน แล้วเรานั่งอยู่บนกองกระดูก นี่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แล้วเวลาท่านอาจารย์จวน ครูบาอาจารย์หลวงปู่ตื้อเวลาท่านพูดเรื่องอย่างนี้ เวลาท่านพูด นี่กรรมฐานพูดนะ พวกเรานั่งทับกระดูกของตัวเองอยู่ที่นี่ พวกเรากลับมานั่งทับกระดูกของตนอยู่ เพราะกองกระดูกของตนได้แปรสภาพลงกลายเป็นดินแล้วมันซับซ้อนมายาวไกล พวกเรานั่งทับกระดูกของตัวเองกันอยู่ที่นี่ นี่พระกรรมฐานพูดเลยละ เพราะอะไร

เพราะท่านรู้ท่านเห็นในใจของท่าน มันเป็นความจริงในใจของท่าน มันถึงซาบซึ้งใจ คนเห็นจริงรู้จริงมันกินใจนะ ให้อพวกเรารู้จำรู้ฟังมันไม่กินใจ

ไฉนก็เหมือนกัน สิ่งที่พระกัศสปะจะเป็นอย่างนั้นใช่ไหม

ใช่ แต่ไม่ใช่แบบผู้เขียนมาว่าตัวเองจะมีความเกี่ยวพันหรือก พระเยอะเยอะเกี่ยวพันกับเรื่องนั้น เกี่ยวพันกับเรื่องนี้ เป็นตำนาน

ตำนานๆ ใด ดำอยู่อย่างนั้นนะ

ในภาคอีสานเยอะนะ เช่น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยเสด็จมาที่นั่น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยเสด็จมานี้ ในพม่านี้เยอะมากเลย อันนี้ตำนานๆ ตำนาน

เราก็ไม่ได้ไปลบหลู่ละ ความเป็นตำนานนั้นนะมันเป็นมรดกวัฒนธรรมเพื่อให้เป็นแหล่งศิลปวัฒนธรรมขึ้นมาได้ ตำนานมันก็เป็นส่วนตำนานสิ

แต่เวลาเราเป็นชาวพุทธ ยิ่งในปัจจุบันนี้หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านมาฟื้นฟู ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ นี่ยิ่งเข้าเป้าเลย ทุกข์ในใจนี้ มารนี้ ยิ่งเข้าเป้าเลย แล้วจะไปพระกัศสปะที่ไหน

แล้วถามมาจะให้พูดไปเลยไม่พูด เพราะมันจะเป็นเรื่องตำนานๆ แล้วในวงการพระต่างๆ มันก็มีเรื่องอย่างนี้

สพเพ สตฺตา สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น เป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายนะ มันมีมาอย่างนี้ มันมีมาอย่างนี้ตลอดแล้ว แล้วมันก็จะไปอย่างนี้ ถ้ามันมีไปอย่างนี้แล้ว ทำไมเราไม่สนใจเรื่องอริยสัจละ ทำไมไม่สนใจเรื่องความจริงละ ทำไมไม่สนใจเรื่องสรีระพระกัศสปะละ

สรีระพระกัศสปะ ท่านเป็นพระอรหันต์นะ ท่านเป็นประธานในการสังคายนาเรื่องพระไตรปิฎกในพระพุทธศาสนาเป็นประโยชน์กับพวกเรา ท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านสิ้นกิเลสไปแล้ว แล้วพระศรีอริยเมตไตรยท่านสร้างบารมีมาจะตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ต่อไปแน่นอน

เราจะบอกว่า ๒ องค์นี้ท่านพันบ่วง พันความไม่แน่นอนแล้ว พระกัศสปะเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว พระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคตกาลนั้น แล้วจบ

แล้วเราละ แล้วเราจะไปเกี่ยวกับตำนานอย่างนี้ทำไม นี่ตำนานๆ ไง

เรื่องอย่างนี้มันก็เป็นเรื่องของโลกๆ แต่ในเรื่องของสัจจะนะ ของอริยธรรม ครูบาอาจารย์ท่านสอนอย่างนี้ ท่านให้ทำอย่างนี้

เวลาครูบาอาจารย์นะ เวลานั้นสมาธิเป็นนิมิตท่านยังเฝ้าเลย “ส่งออก!” หลวงปู่มั่น เวลาควบคุมลูกศิษย์ “จิตเป็นอย่างไร” คุณตลอดเลย “แก้จิตแก้ยากนะ” แก้จิตแก้ให้เข้ามา เข้ามาสู่อริยสัจ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ นิโรธ ดับหมดเลย วงกรรมฐาน ครูบาอาจารย์เราฟันฟูกันมาอย่างนี้ เอาความจริงที่นี้

พระกัศสปะ สาธุ เป็นเอตทัคคะในพระพุทธศาสนาเราอยู่แล้ว ท่านเป็นพระอรหันต์จบไปแล้ว พวกท่านเป็นผู้ดีงามหมดแล้ว พวกเราต่างหาก พวกเราต่างหากมาแก้ไขที่นี้ ใ้ตำนานๆ ไม่ต้องเอามาให้ชีวิตเราเหลวไหล เอาความจริงของเราดีกว่า จบ

ถาม : เรื่อง “คำสอนนิกายไหนจริง”

กราบนมัสการท่านอาจารย์ ผมได้ศึกษามาเล็กน้อยเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องพระพุทธเจ้าและนิพพานของพุทธนิกายมหายาน ซึ่งไม่เหมือนกับของไทย ผมสงสัยว่าเราควระจะยึดตามคำสอนของนิกายไหนกันแน่ครับ มันสับสนไปหมด เช่น นิกายมหายานเชื่อว่าศาสนาพุทธของพระสมณโคดมได้สิ้นสุดลงแล้ว แต่ของฝ่ายเถรวาทกลับเชื่อว่าเหลืออีก ๒,๕๐๐ กว่าปี

ตอบ : นี่ ๕,๐๐๐ ปีไป ใ้กรณีนี้มันเป็นความเชื่อๆ ความเชื่อมั่นก็ย้อนไปพระกัศสปะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน เวลาพระกัศสปะจะมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง แล้วพอดีมีคนเขาเป็นงานเขาเดินผ่านมา พระถามว่า “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ที่ไหนรู้ไหม”

“โธ้ย! ตายไปแล้ว เมื่อคืนนี้ ดอกไม้นี้ถือมาจากงานนั้นไง”

ไอ้โฮ! พระที่เป็นพระอรหันต์ พระที่เป็นพระอริยเจ้านะ ธรรมสังเวช มันสะท้อนหัวใจใจ เพราะอะไร เพราะเราเกิดมาเรามีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ทาง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคุ้มครองดูแลมา ไอ้โฮ! มันสุข มันทุกข์ มันประพฤติปฏิบัติมาเห็นบุญเห็นคุณ

มันมีพระหลวงตาองค์หนึ่งไง “ไอ้โฮ! องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตายเสียแล้ว ดีมากเลย ต่อไปนี้เราจะทำอะไรก็ได้ ไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคอยจี้คอยไซ้ ดีมากเลย”

พระกัสสปะสะท้อนหัวใจมาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพิ่งปรินิพพานไปเมื่อไม่ถึงสัปดาห์นี้เลย มีพระคิดกันอย่างนี้แล้ว ก็เลยคิดอยู่ในใจว่าจะทำสังคายนาฯ

พอเผ่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรียบร้อยแล้วทำสังคายนา แล้วพอทำสังคายนาเสร็จแล้ว พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์นี้เถรวาท เถระ ๕๐๐ องค์พระอรหันต์ทั้งสิ้น รวมทั้งพระอานนท์ด้วย แล้วเวลาพระอานนท์ เวลาสังคายนา ทำสังคายนาที่องค์จำกันจบหมดแล้ว แล้วพระอานนท์บอกว่า “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยสั่งไว้ว่า ธรรมและวินัยนี้ถ้าเล็กน้อย ถ้ามันจะมีความจำเป็นแก้ไขได้ก็ให้แก้ไข”

พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ก็ถามเข้ามาอีก “แล้วอะไรมันเล็กน้อย อะไรมันมากละ มันแค่ไหนถึงเล็กน้อย แค่นี้ถึงมาก”

พระอานนท์บอกว่า “ก็องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้บอก ก็ไม่รู้ว่าจะแค่ไหนมันเล็กน้อยหรือแค่ไหนมาก”

ถ้าอย่างนั้นแล้ว เถรวาท พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ลงญัตติว่า ถ้าเป็นเถรวาทเรา เราจะไม่แก้ไขอะไร เราจะทรงธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ไว้ตลอดไป เพราะว่าถ้าเราแก้ไขขึ้นมา ลัทธิศาสนาอื่นเวลาศาสดาตายไปแล้วมันก็มีการแก้ไขมีการเปลี่ยนแปลงไปตลอด พอมีการเปลี่ยนแปลงตลอดนะ ถ้าไม่เห็นด้วยก็ทะเลาะเบาะแว้งกัน

พระกัสสปะบอกว่า ถ้าเราแก้ไขสิ่งใดไปตั้งแต่ตอนนี้ เวลาลัทธิศาสนาอื่นเขาจะติเตียนเอาได้ว่า แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพิ่งปรินิพพานไป พระในพระพุทธศาสนาเรานี้ก็เหลวไหล ไม่เอาไหน แก้ไขกันไป ก็ลงญัตติว่าไม่แก้ ก็เป็นเถรวาทมาจนปัจจุบันนี้

มาจนปัจจุบันนี้แล้วมันก็เผยแพร่ไป มันก็แว่นแคว้นต่างๆ ก็นับถือพระพุทธศาสนา มากมายมหาศาล แล้วก็ล่มสลายไปแล้วมากมาย ตอนนี้มันก็เกิดในปัจจุบันนี้ที่ประเทศไทย ประเทศไทยถือเถรวาทๆ พอเถรวาทมันก็เป็นพระไตรปิฎกอยู่ในตุนั่นนะ เอาไว้กราบ วัดทุกวัดมี พระไตรปิฎก พิมพ์พระไตรปิฎกไว้กราบไว้ไหว้ไง มันก็ปล่อยปละละเลยไป การประพฤติปฏิบัติ มันก็ไม่เข้าถึงสัจธรรมไป

พอพระจอมเกล้าฯ เวลาบวชเป็นพระมาศึกษาแล้ว เอ๊ะ! ทำไมพฤติกรรมของพระ กับวินัยมันไม่เหมือนกัน นี่ท่านพยายามฟื้นฟูของท่านๆ แต่ท่านก็มีวาสนานะ ท่านได้ลาสิกขา เพศไปเป็นพระจอมเกล้าฯ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น สิ่งนี้สืบต่อมาๆ ได้ฟื้นฟู ฟื้นฟูทางทฤษฎี ฟื้นฟูทางพระไตรปิฎก

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันเป็นความจริงๆ ขึ้นมาไง ถ้า เป็นความจริงขึ้นมา มันจะเปรียบเทียบกับเถรวาท ถ้าเถรวาทมันเป็นความจริง เห็นไหม

ฉะนั้น คำถามบอกว่า มหายานกับเถรวาทแตกต่างกัน

เวลาพระกัสสปะ พระกัสสปะที่เวลาท่านสังคายนาเสร็จแล้ว มันมีพระ จำชื่อไม่ได้แล้ว เป็นพระผู้ใหญ่มา บอกว่า ปัจจุบันนี้เราทำสังคายนาแล้ว แล้วพระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ลงญัตติ กันแล้วว่าจะประพฤติปฏิบัติตามธรรมวินัย

พระองค์นั้นก็บอกว่า เออ! ท่านทำก็ทำของท่านไป เราจะทำตามที่เราได้ยินพระพุทธเจ้า มา

แล้วมันก็แบ่งกันมา เถรวาทมา ลงมาทางใต้ มาลังกา มาต่างๆ มาทางใต้ ส่วนมหายาน จะขึ้นไปทางเหนือไป

พระองค์นั้นก็บอกว่า เราฟังพระพุทธเจ้ามาแล้วเราจะเชื่อของเราไป เราก็เผยแพร่ไปขึ้น ไปทางเหนือ ไปทางทิเบต ไปทางเอเชียกลางนั่นนะ พวกนี้เป็นมหายาน มหายานเขาถืออาจารย์ ยวาท เพราะอะไร เพราะไม่ได้ญัตติ ไม่ได้ทำสิ่งใดให้เป็นหลักฐานไว้ ก็เลยบอกว่ามหายาน มหายานก็เชื่ออาจารย์ยวาท ถ้าอาจารย์ดีก็ดีไป ถ้าอาจารย์มีความเห็นอย่างไรก็เชื่อตามอาจารย์ ไปไป

มันก็ระหว่างมหายานกับเถรวาทเราจะให้เชื่อใคร

ศึกษาหมดเลย ศึกษาทั้ง ๒ ทางเลย แล้วเอามาเทียบกัน อะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้

ในประเทศจีนนะ ตั้งแต่ฝ่ายเหนือนั่นนะมหายาน พระในมหายานในฝ่ายเหนือตั้งแต่ทิเบตลงมา ในสิบสองปันนานี้เถรวาท ในเมืองจีนมีทั้งเถรวาท มีทั้งมหายาน แล้วฝ่ายไหนถูก

แต่มหายานมันได้เข้าไปมีอำนาจในราชวงศ์หลายๆ ราชวงศ์ในการสร้างถาวรวัตถุในเมืองจีน มันมีการเกิดขึ้นมาแล้วก็ดับไปเป็นเรื่องราวธรรมดา ในฝ่ายมหายานนะ เว่ยหล่าง ฮวงโป

หลวงตาท่านพูดเลย อย่างเว่ยหล่างนี่ปัญญาวิมุตติ ในมหายานที่เขาทำถูกต้องดั่งามพอเขาทำถูกต้องดั่งาม คำว่า “เป็นธรรม” นะ จะเป็นนิกายใด จะเป็นฝ่ายใด ถ้ามันเป็นธรรมเป็นพระอรหันต์ มันมีเมตตาธรรม มันมีคุณธรรมในใจ

คุณธรรมในใจมันไม่ฝ่าฝืนธรรมะของพระพุทธเจ้าหรอก คนที่มีคุณธรรมไม่สามารถจะย้อนศร ไม่สามารถที่จะดื้อแพ่งกับธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มี

เว่ยหล่าง นั่นนะเวลาปัญญาวิมุตติไฉ

เราจะบอก สังคมใดก็แล้วแต่มันก็มีคนดีและคนเลว เวลาถ้ามีคนดีขึ้นมามันก็เป็นประโยชน์ใช้ใหม่ ถ้าเป็นประโยชน์ขึ้นมา เวลาสอนตามความเป็นจริงขึ้นมา

แล้วเวลามหายานเขาไปตามภูมิภาค เรื่องภูมิภาค ภูมิศาสตร์ การดำรงชีวิตแตกต่างกันไป อย่างเถรวาทมาจากลังกามาเนี่ มานครศรีธรรมราชอย่างนี้ สุวรรณภูมิ มันเป็นเมืองร้อน แต่ว่ามันมีครูบาอาจารย์จริงหรือเปล่าละ แล้วครูบาอาจารย์ปฏิบัติได้จริงหรือเปล่าละ

แล้วถ้ามันเป็นจริงๆ ไฉ อย่างสิ่งที่ว่านิพพาน นิพพานของมหายานกับของเถรวาทไม่เหมือนกัน แล้วเวลาไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนกันเพราะอะไร ถ้านิพพานจริงมันจะไม่เหมือนกันได้อย่างไร ถ้านิพพานจริงนะ จบ ไม่มีการเถียงกันหรอก

มันมีแต่ว่านิพพานปลอมกับนิพพานจริงก็ยังเถียงกันอันหนึ่งนะ แล้วถ้านิพพานปลอมกับนิพพานปลอมเจอกันนะจบเลย แล้วแต่มันบัญญัติของมันขึ้นมาเลย แล้วก็นิพพานอยู่อย่างนั้นนะ นิพพานอะไร

เวลาของมหายานนะ อย่างทางทิเบตเขาจะบอกว่าเขาจะมารื้อสัตว์ชนสัตว์ แล้วเขาจะสำเร็จเป็นองค์สุดท้าย สำเร็จเป็นองค์สุดท้าย จะรื้อสัตว์ชนสัตว์หมดโลกนี้เลย โลกทั้งโลก จะต้องสิ้นกิเลสทั้งหมดเลย แล้วเขาถึงจะทำจิตของเขาให้ถึงสิ้นกิเลสเป็นคนสุดท้าย แล้วเมื่อไหร่ล่ะ

แต่เวลาของครูบาอาจารย์ของเรานะ เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมายุ่งที่อำนาจวาสนาของเรา ถ้าอำนาจวาสนาของเรามันทำได้ ถ้าวาสนามันไม่มี ขิปปาภิญา ประพฤติปฏิบัติง่าย ปฏิบัติเกือบเป็นเกือบตายมันรู้จริง รู้จริงๆ นะ แต่ความเห็นนั้นไม่จริง ความรู้นั้นไม่จริงตลอดไป เพราะมันมีกิเลสสมุทัยเจือปนไปตลอด แต่ถ้าเอาจริงๆ มันไม่เชื่อ เพราะอะไร

เพราะอย่างเถรวาทเรา กาลามสูตรๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไม่ให้เชื่อๆ แล้วเราดูเราเห็นขึ้นมาเราก็ไปเชื่อๆ แล้วเราก็จมปลักอยู่กับความเชื่ออันนั้นนะ แต่ถ้าเป็นความจริง พิสูจน์อย่างไรก็ได้แต่ พิสูจน์แล้วพิสูจน์เล่ามันก็เป็นความจริงใจ

กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อๆ เถรวาทไม่ให้เชื่อ เวลาฟังอาจารย์พูด ฟังแล้วอย่าเชื่อ ถ้าเชื่อ “ผมไม่เชื่อหลวงพ่อรอก” เออ! มึงเก่ง ถ้ามึงเชื่อกูนะโง่งนาดูเลย มันต้องไปคิดสิ ไปคิดพิจารณา แล้วปฏิบัติถ้ามันได้จริงใจ

เถรวาทเรา เพราะมันอยู่ในพระไตรปิฎก กาลามสูตร สูตรที่ไปสอนในแคว้น อย่าเชื่อ ต้องให้พิสูจน์ๆ ไม่ให้เชื่อ

นี่คำสอนนะ มันมีพระพุทธศาสนาสอนบอกว่าไม่ต้องเชื่ออาจารย์ ไม่ต้องบังคับให้เชื่อทั้งหมด ไม่มี ศาสนาอื่นไม่เชื่อเขาติดคุก จักรพรรดิฆ่าฟันนะ ศาสนาพุทธไม่มี ไม่ให้เชื่อด้วย

แต่เวลาเป็นสมาธิขึ้นมาแล้ว คนเรามันอยากกระเถิบขึ้น อยากจะดีขึ้น แล้วใครจะบอกเราล่ะ มันก็ต้องหาคนรู้ที่บอก แล้วถ้าไปหาคนรู้ คนรู้พูดให้ถูกต้อง เออ! ใช่ แล้วไปอย่างไรต่อล่ะ ท่านบอกได้ แล้วเราทำอีกได้อีก อู้ฮู! ยิ่งดีใหญ่เลย

แต่ถ้าเราทำความเข้าใจได้เราอยากจะทำต่อไป ไปถึงกับบอกว่ามึงนะผิด มึงนะต้องปล่อยให้ฟังชาน มึงต้องใช้ปัญญาอย่างนั้นนะ

เฮ้ย! ใครผิดใครถูก

นี่ไง นี่เป็นมงคลในการประพฤติปฏิบัตินะ ธรรมสภาจตุรธา เอตมมมงคลมุตตมัม

ฉะนั้น ครูบาอาจารย์ของเราถ้าเป็นความจริงแล้ว พ่อแม่คนใดก็ได้แล้วแต่อยากให้ลูกเรานั้นคงแข็งแรง ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ขึ้นมาท่ายายามชวนชวาย พยายามอบรมบ่มเพาะให้ลูกศิษย์ลูกหาให้หูตาสว่าง ให้เข้มแข็งขึ้นมา

เว้นไว้แต่ครูบาอาจารย์ที่มีติดบอด เวลาติดบอดมันกลัวลูกศิษย์ปฏิบัติได้แล้วเดี๋ยวจะมารู้ใจมันไง มันพาลูกศิษย์ทำงาน พาลูกศิษย์ล้มละเลเทเมาไม่ให้ปฏิบัติเยอะเยอะไป

นี่พูดตรงๆ เลยละ เวลาปฏิบัติแล้วกลัวลูกศิษย์จะเป็นสมาธิแล้วมาเห็นใจเราไง พาแม่เงลไถล พาออกไปข้างนอกหมดนะ ไม่พาเข้ามาสู่หัวใจ

แต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำอย่างนี้ ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมนะ เราสังเกตสิ ท่านพยายามจะต้อยอดในใจของเราให้คนคนนั้นเป็นคนดีขึ้นมา เป็นคนดี เป็นยอดคน เป็นคนประเสริฐ

แต่ถ้าครูบาอาจารย์ที่ไม่เป็นธรรมนะ มันจะพาออกไปทางโลกหาแต่ผลประโยชน์เหมือนพาลชนที่แยวระแยวรานเขาไปทั่วเพื่อประโยชน์กับตนไง เป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรมดูแค่นี้แหละ ดูที่ความสงบระงับ

นี่พูดถึงว่า ผมศึกษามาเล็กน้อย เรื่องมหายานกับเถรวาทจะให้เชื่ออะไร

มันมีอยู่ในโลกนะ เราไปดูในมหายานมันมีอยู่อันหนึ่งที่บอกว่า อตฺตาและอนตฺตา จนเขาฆ่ากัน ยกฝ่ายฆ่ากันหมดเลยนะ มหายน มันมีอยู่ในทิเบตที่ว่าพออังกฤษเข้าไป แล้วพระส่วนหนึ่งไปเข้ากับพวกคริสต์ ฝ่ายที่เป็นพุทธฆ่าหมดเลย ในทางสารคดีนะ ในทางทิเบตเยอะมาก

ถ้ามันเป็นอย่างนั้น มันเป็นอย่างนั้นมันเป็นเรื่องโลกๆ ใจ แต่ถ้าเป็นพุทธเถรวาท มันกรรมของสัตว์ สัตว์โลกเป็นไปตามกรรมนะ เวลาเวรกรรมมันให้ผลนะ มันแถมออกนอกเรื่องนอกราวไปทั้งนั้นนะ

แล้วดูอย่างเทวทัตสิ เทวทัตนะ เวลากิเลสท่วมหัว พยายามจะปกครองสงฆ์ๆ แต่เวลาเขาสำนึกได้เขาจะมาขอขมาพระพุทธเจ้าไง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บังคับตั้ง สันติภูมิจำให้เกิดกับจิตเรานี่แหละ

เวลาที่มันสำนึกได้ มันเป็นคนดีงามอยู่นี้ มันเคารพพ่อ เคารพแม่ เคารพครูบาอาจารย์นะ แต่ถ้าวันไหนกิเลสมันท่วมหัวนะ มันเหยียบย่ำไปทั่วละ นี่กิเลสแท้ๆ เลยะละ กิเลสแท้ๆ เวลามันอยู่ในใจของคนมันนอนหลับพักผ่อนเราก็สบายนิดหนึ่ง มันตื่นขึ้นมามันอาละวาดนะ อาละวาด เราก็เดือดร้อนไปด้วยนะ

กิเลสในใจเรานี้แหละ ถ้ากิเลสในใจเรามันตื่นขึ้นมามันสงบเสงี่ยมพักหนึ่ง เราก็สบายพักหนึ่ง แหม! เป็นคนดี มารยาทเรียบร้อย เวลามันตื่นมานะมันล่อเขาละเลย

เถรวาทเราเชื่อกันอย่างนี้ เชื่อบังคับตั้ง สันติภูมิจำ เอาหัวใจนี้ให้รอด แล้วถ้ามันสิ้นกิเลสแล้วเป็นพระอรหันต์แล้วจบ พระอรหันต์อันเดียวกันหมด นิพพานคือนิพพาน ไม่มีนิพพานสูง นิพพานต่ำ นิพพานอะไรไม่มีหรอก มันสูงมันต่ำ มันสูงมันต่ำที่วาทสนาไง

ดูสิ เอตทัคคะแต่ละคนไม่เหมือนกัน วาสนาของคนที่เราสร้างมาไม่เหมือนกัน คนเราเกิดมามีคิดไม่เหมือนกัน ทำไม่เหมือนกันทั้งสิ้น แล้วความคิดของใครที่มันกว้างใหญ่ ความคิดของใครที่เป็นประโยชน์

แล้วถ้ามันทำให้สิ้นกิเลสแล้ว สิ้นกิเลสก็สิ้นกิเลสเหมือนกัน พระอรหันต์เหมือนกัน แต่ด้วยอำนาจวาสนาที่ความเขายังใหญ่ เขาสร้างประโยชน์ได้มากไป ถ้าคนที่ความคิดไม่กว้างขวางก็ได้เป็นพระอรหันต์เหมือนกันแต่ความคิดก็เท่านั้น นี่พูดถึงความสะอาดบริสุทธิ์มันเท่ากัน

นี่ไง มันจะเป็นเถรวาท มันจะเป็นมหายาน มันเหมือนกันหมดนะ

แต่พระมหายานอย่างเว่ยหล่าง ถ้ามหายานที่จริง มหายานที่เป็นพระอรหันต์จริงๆ เขาู้เขาไม่พูดถึงที่ไม่มีหรือ เขาไม่พูดถึงที่เป็นไปไม่ได้หรือ

ไอ้พูดที่เกินเหตุเกินผลนั้นนะ ไอ้พวกนั้นจะจอมปลอม อาจรีวาท เชื่อตามๆ กันไป ไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ไง สุดท้ายแล้ว เมื่อก่อนเขาวามหายาน แล้วเขาถูกลงด้วย หีนยาน เถรวาท หีนยาน

เราเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง เวลาญี่ปุ่นต่างๆ เขาบอกเขาอยากจะแก้คำพูดของเขา เขาบอกหีนยานควรจะเป็นมหายานเพราะมีคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้าอยู่เยอะมาก มหายานควรจะเป็นหีนยาน เพราะอะไร เพราะมันเป็นตำนาน ตำนานๆ หมดเลย มันไม่มีที่มาที่ไปไง เพราะมันมาจากไหนล่ะ

เพราะพระถังซัมจั๋งไปอินเดียก็แปลไปเป็นภาษาจีนไง แล้วเวลาประวัติท่าน ไปฟังแล้วเศร้าแหละ เพราะว่าเวลาท่านเห็นความเสื่อมโทรมในศาสนาในเมืองจีน ท่านถึงจะไปหาที่ต้นตอ พอไปถึงที่ต้นตอมาแล้ว พอกลับมา มันเหมือนกลับมาบ๊ีบ ไปศึกษานาลันทา มันก็เป็นเหมือนเถรวาทไง มันเหมือนเถรวาทเพราะอะไร

เพราะอดุตตา หิ อดุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตัวเอง ตัวเองเท่านั้นจะเข้าใจเลखของตัวเอง มันก็เป็นเรื่องของบุคคล ของปัจเจกชนที่ทำได้

เขายังไม่ยอมเข้าไปใหญ่เลย เพราะเขาจะครอบงำโดยอิทธิพลใจ ต้องผ่านๆ ใจ

เวลาศาสนาที่มันเป็นจริง อย่างเราเนี่ยเราภูมิใจมาก เพราะเราเกิดมาที่กลางพระพุทธศาสนา มีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น มีครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงขึ้นมา แล้วเราพยายามประพฤติปฏิบัติกัน

ถ้าคนที่ปฏิบัติเป็นธรรมเชื่อในคุณธรรมเป็นพระธรรมดา พระธรรมดา พระไม่มีสิ่งใดวิเศษวิโสหรอก ไอ้พวกวิเศษวิโสเนี่ยตำนานๆ จะตำนานๆ แล้วตัวเองมีฤทธิ์มีเดช มีอะไรต่างๆ

ฤทธิ์เดช งูเห่ามันกัดคนตายนะ งูเห่าก็มีพิษ มันก็มีฤทธิ์ จงอาจยังมีฤทธิ์ใหญ่เลย เป็นคนลืมีปัญญา นี่ถ้ามันเป็นจริงอย่างนี้

นี่พูดถึงว่า มหายานกับเถรวาท ศึกษาให้หมด ไม่ต้องว่าศึกษาแล้วง ง ศึกษาแล้วนะอะไรจริงอะไรปลอม อะไรจริงอะไรปลอม เวลาทำแล้วจริงหรือปลอม

อ้างกันว่าหินยาน มหายาน อย่างที่ว่า ในทางญี่ปุ่น ในทางอะไร เขาบอกเลย เขาควรจะคิดว่าเขาเป็นหินยาน มหายานคือเถรวาทต่างหาก แต่เมื่อก่อนด้วยอำนาจรัฐ ด้วยประเทศที่ยิ่งใหญ่ ด้วยอิทธิพลใจ เขาบอก ภูใหญ่มากว่า ภูเป็นมหา พวกมึงได้ๆ เป็นเถรวาท เป็นหินยาน

แต่ทำไปทำมาแล้วเขาจะบอกเลย เถรวาทควรจะเป็นมหายานเพราะยานที่ยิ่งใหญ่ใจ ได้พวกมหายานควรจะเป็นหินยาน นี่เป็นคำพูดของพระญี่ปุ่นนะ เราอ่านในหนังสือ เพราะอะไร เพราะพูดไปแล้ว เพราะเรามีส่วนได้เสีย เออ! ก็มึงดีกว่าเขาใจ

ไม่ จริงหรือเท็จ ถูกหรือผิด เพราะเราต้องการความจริง สัจจะเป็นอริยสัจเป็นความจริง เราก็เป็นคนคนหนึ่ง เราจะแสวงหาความจริงกันอยู่ เราต้องการความจริง เราไม่ต้องการความจอมปลอม เอวัง